

درس فروتنی به رئیس جمهور آمریکا

رئیس جمهورها اصولاً دوست دارند اسمشان را روی هرچیز و هرجایی بگذارند. شاید به همین خاطر بود که تئودور روزولت، رئیس جمهور آمریکا، نمی‌توانست بفهمد چرا ویلیام کنت نمی‌خواهد نام‌اش را روی ده‌ها هکتار زمین و جنگلی بگذارد که خودش به دولت بخشیده بود.

در سال ۱۹۰۵ هنگامی که رئیس جمهور تئودور روزولت «سازمان جنگل‌داری آمریکا» را تأسیس کرد، همزمان ویلیام کنت ۶۱۱ جریب (بیش از ۲۴۷ هکتار) از جنگل‌های کالیفرنای شمالی را خرید تا درختان سرخ‌چوب منطقه را از گزند چوب‌برها نجات دهد. تقریباً در همان دوره، یعنی هشتم ژوئن ۱۹۰۶، قانونی به امضای تئودور روزولت رسید که مطابق آن رئیس جمهور می‌توانست بدون نیاز به تصویب کنگره و بدون تشریفات خاصی زمین‌های فدرال را منطقه‌ی محافظت‌شده اعلام کند که چیزی معادل همان پارک ملی است. ویلیام کنت، که می‌دانست اخیراً این قانون برای حفظ آثار تاریخی تصویب شده، در اواخر سال ۱۹۰۷ سندی را مربوط به ۲۹۵ جریب (بیش از ۱۱۹ هکتار) از زمین‌ها برای وزیر امور داخلی آمریکا فرستاد تا زمین‌ها محفوظ بمانند.

مکاتبه‌ای که در ادامه می‌آید بین تئودور روزولت و ویلیام کنت صورت گرفته و در خصوص نام‌گذاری منطقه‌ی حفاظت‌شده‌ی «میور وودز» است با وسعت ۲۲۴ هکتار. نهم ژانویه‌ی ۱۹۰۸، روزولت این ملک خصوصی را، که از جانب ویلیام کنت به دولت فدرال اهدا شده بود، منطقه‌ی حفاظت‌شده اعلام کرد و پیش‌نهاد داد که نام کنت را روی این منطقه بگذارند. کنت این پیش‌نهاد رئیس جمهور را در نامه‌ای که در زیر آمده رد کرد. او در عوض نام «میور وودز» را بر منطقه گذاشت که برگرفته از نام **جان میور**، طبیعی‌دان بزرگ و از پیشگامان حفاظت از طبیعت در آمریکا بود و او را به عنوان پدر پارک‌های ملی می‌شناسند. اینک این پارک یکی از مراکز عمده‌ی جذب گردشگر در خلیج سان‌فرانسیسکو است و مطابق آمار این پارک در سال ۲۰۰۵ پذیرای ۷۷۶ هزار گردشگر بوده است. این منطقه نهایتاً در نهم ژانویه‌ی ۱۰۱ سال بعد، یعنی سال ۲۰۰۹، به عنوان میراث تاریخی به ثبت ملی رسید.

شاید بیشترین منفعت این نامه‌نگاری عاید رئیس جمهور روزولت شد که از آن درس مهمی در باب فروتنی و نوع‌دوستی آموخت.

کنتفیلد، کالیفرنیا

سی ام ژانویه، ۱۹۰۸

جناب روزولت عزیزم،

بابت تقدیرنامه‌ای که برایم فرستادید از صمیم قلب سپاس‌گزارم. امیدوار و معتقدم که این پیام به من قدرتی می‌دهد که به تلاش‌ام در راه نجات طبیعت باشکوه اما رو به زوال مان ادامه دهم، زوالی که برای مردم محسوس نیست.

پیشنهاد مشفقانه‌ی شما مبنی بر تغییر نام این محل چیزی نیست که بتوانم بپذیرم. میلیون‌ها انسان شایسته‌تر گم‌نام در گذشته‌اند، و به نظر می‌رسد که نقش نام یک نفر روی کتیبه‌ی این محل اهدایی القاکننده‌ی نوعی جاودانگی فرمایشی باشد، چیزی که می‌شود آن را خرید.

من پنج پسر نیکو و برومند دارم که می‌کوشم ایشان را آگاه به دموکراسی و متوجه به حقوق «سایر هم‌نوعان» به بار بیاورم، اصولی که شما مؤثرتر و بهتر از هر فرد دیگری در دوران عمرم به من آموخته‌اید. اگر آن پسران نتوانند نام کنت را زنده نگاه دارند ترجیح می‌دهم که از یادها بروم.

امروز برای شما چند عکس از میور وودز فرستاده‌ام و مطمئن‌ام پیش از این که از نزدیک آن‌جا را ببینید (که امیدوارم به زودی محقق شود) شما هم بر همین باور اید که ملت ما چیزی ارزنده را به دست آورده است.

ارادتمند شما،

ویلیام کنت

کاخ سفید

واشینگتن

پنجم فوریه، ۱۹۰۸

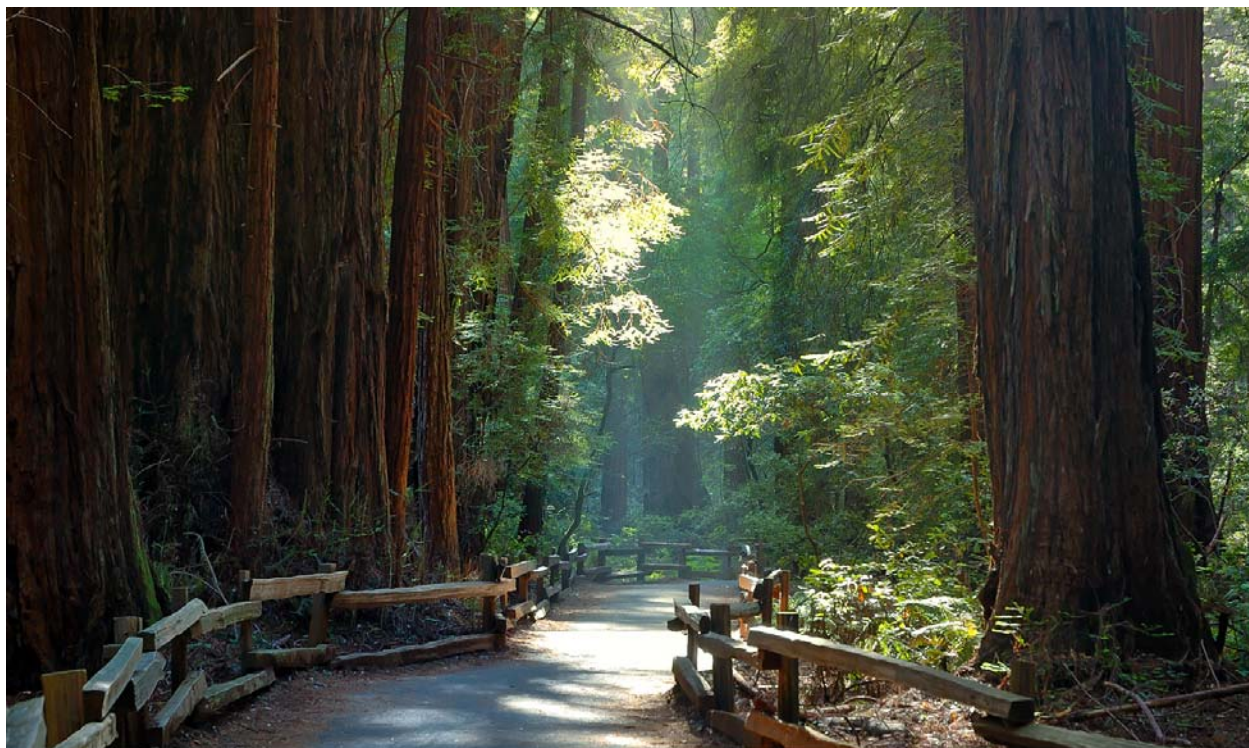
جناب کنت عزیزم،

خدای من! حق با شما است. نفس عمل کافی است و نیازی نیست که بخواهیم، مطابق گفته‌ی شما، «اسم یک نفر را روی کتیبه‌ی این محل نقش کنیم.» درود بر شما و پنج پسران که قرار است نام کنت را زنده نگاه دارند! من هم چهار پسر دارم که امیدوارم روزی با نام روزولت چنین کنند.

آن عکس‌ها به غایت خوب هستند.

با احترام،

تئودور روزولت

پارک «میور وودز»

برگردان و بازنویسی: شهاب بیضایی

مترجم در توضیح ماجرای نامه‌ها از منابع مختلف، به ویژه دانش‌نامه‌ی ویکی‌پدیا، نیز بهره گرفته است. اصل نامه‌ها در [این‌جا](#) در دسترس است.